

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. I: *Maria I. Purcăreanu ș. a. cu Ana G. Orman*;
 Idem, s. II: *Corporația bărbierilor cu Iancu Veinfeld*;
 Idem: *G. I. G. Târaș, recurs criminal*;
 Idem, s. III: *Ministerul de Finanțe cu Carol Milerando*;
 Trib. Comercial Ilfov: *Despre prescripția oblig. Comercială*;
 Tribunalul județului Romanași: *Pr. I. Mateescu ș. a. cu Dumitru Pr. Gheorghe*;
 Tribunalul județului Bacău: *Caton G. Lecca cu Cred. Funciar Rural*;
 Judec. Ocol I București: *Dr. I. Cantacuzinn cu Hotel de France prin V. Ionescu, patron*;
 Trib. com. din Paris; *Justiția de pace din Paris*;
 Curtea din Amiens: *Despre responsabilitate, cu Observație*;
 Informații.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 31 Mai 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Maria I. Purcăreanu ș. a. cu Ana G. Orman

Testament mistic.—Actul de subscripțiune.—Dacă acest act trebuie a fi scris chiar de judecătorul care instrumentează.—Unitate de context.—Constatarea ei prin actul de subscripțiune.—Dacă în contra acestei constatări, proba cu martori e admisibilă.—Identitatea testatorului.—Stabilirea ei de către judecătorul delegat.—Chestiune de fapt.—(Art. 864 C. civil).

1. Formalitatea prescrisă de art. 864 C. civil, cu privire la facerea actului de subscripțiune de către tribunal sau de către judecătorul delegat, nu poate fi înțeleasă în sensul că actul de subscripțiune trebuie scris chiar de judecătorul care instrumentează; că scrierea actului poate fi făcută de grefier sau chiar de un scriitor al tribunalului sub dictarea judecătorului care instrumentează, scopul legii fiind alins prin aceasta.

2. Din momentul ce tribunalul stabilește că judecătorul delegat constată în actul de subscripțiune unitatea de context prescrisă de art. 864 C. civil, proba cu martori nu mai poate fi admisă spre a se dovedi contra celor constatate de judecător în actul de subscripțiune de cât numai atacându-se în fals actul de subscripțiune.

3. Când instanța de fond constată că identitatea

testatorului a fost stabilită și declarată în act de judecătorul care a făcut actul de subscripțiune, stabilirea identității prin cunoștința personală a judecătorului care instrumentează și a declarării acestei cunoștințe în act, este o chestiune de fapt, care scapă controlului Curții de casație, destul numai ca instanțele de fond să stabilească că constatarea și declarația constatării identității testatorului este făcută de judecător în autentificarea actului de subscripțiune.

Decisiunea 258/906. — Respins recursul făcut de Maria I. Purcăreanu ș. a. contra decisiunii Curții de apel din Craiova, s. II cu No. 49/905, dată în proces cu Ana G. Orman.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați M. Antonescu și Al. Djuvara.
 Pe d-nii avocați C. C. Arion, C. G. Dissescu și B. Cernea.

Deliberând.

Asupra motivului I și III de casare:

«Omisiune esențială, exces de putere și nemotivare.

«Am invocat proba cu martori ca să dovedim că actele de superscriere a le testamentelor mistice cu No. 4378/902 și 92/903 de tribunalul Dolj, secția de notariat au fost scrise de alte persoane afară de judecătorii și grefierul care a iscălit și în altă parte de cât unde se găsește testatorul, că astfel fiind operațiunea nu s'a făcut uno contextu. Curtea omite de a se pronunța asupra acestei cereri și în tot cazul nu motivează respingerea ei.

«Violarea art. 864 Cod. civ. al. VI.

«Am susținut înaintea instanțelor de fond, că procesele-verbale de superscripțiune, de pe testamentele cu data de 24 Septembrie 1902 și 14 Ianuarie 1903 pretinse ale def. D. Gheorghiad, nefiind scrise de judecătorii cari le-au semnat, testamentele sunt nule. Curtea printr'o greșită interpretare și violare a textului sus citat găsește că procesele-verbale de superscriere, nu trebuie să fie scrise de judecător însuși. Or, Curtea de apel, stabilește în cazul ce judecă, că pentru testamentul mistic, ca pentru ori-ce act autentic, adevărarea poate să fie scrisă de funcționarul grefei, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 20, 21, 22, 23 și 26 din regulamentul pentru serviciul interior al tribunalelor, promulgat la 1 Decembrie 1894. Toate aceste texte și mai ales art. 26, arată însă din potrivă, că trebuie făcută o deosebire pentru actele care se autentifică la domiciliu, că prin ele se reglementează lucrările curente de autentificare, prin urmare pentru testamentele, lucrarea trebuie să fie făcută de judecător. Curtea sprijinindu-și hotărârea sa pe aceste temeuri, înlătură ultima noastră întâmpinare, că în cazul nostru, la adevărarea testamentului mistic neputând să ia parte de cât judecătorii și grefierul, pentru a contrasemna procesele-verbale de superscriere ale testamentelor pretinse de defunctului D. Gheorghiad, trebuiau să fie scrise de judecătorii; or se vede că ele n'au fost scrise nici măcar de grefier. Cu acest mod, prin violarea textelor sus indicate, ni s'a respins cererea de anulare a testamentului sus arătat.

Având în vedere că înaintea instanțelor de fond in-

timata Ana G. Orman, cerând ca recurențele să fie obligate a'î preda legatele lăsate de defunctul D. Gheorghiad, prin testamentele mistice din 24 Septembrie 1902 și 14 Ianuarie 1903, recurențele pe cale reconvențională, a' cerut anularea ambelor testamente, pentru viciu de formă; că atât tribunalul cât și Curtea de apel, prin decizia atacată cu recurs, respingând cerere reconvențională a recurențelor de azi, a' admis în parte cererea intimăteii, obligând pe recurențe să'î predea moșia Urzicuța din județul Dolj și casele din Craiova, suburbia sf. Arhanghelii legate prin testamentele sus menționate;

Considerând că formalitatea prescrisă de art. 864 C. civ. cu privire la facerea actului de subscripțiune de către tribunal sau de judecătorul delegat, nu poate fi înțeleasă în sensul că actul de subscripțiune trebuie scris chiar de judecătorul care instrumentează; că scrierea actului poate fi făcută de greșier, sau chiar de un scriitor al tribunalului, sub dictarea judecătorului care instrumentează, scopul legii fiind atins prin aceasta; că așa fiind împrejurarea că actul de subscripțiune a fost scris de altă persoană de cât judecătorul sau greșierul care'l asistă nu poate atrage nulitatea testamentului; din acest punct de vedere, proba cu martori devenea inutilă și Curtea n'a comis nici un exces de putere;

Considerând că în ce privește proba cu martori spre a se dovedi că nu s'a respectat unitatea de context, Curtea adoptând motivele din sentința tribunalului nu a omis de a se pronunța; că, tribunalul constatând în fapt că judecătorul delegat a constatat în actul de subscripțiune unitatea de context, prescrisă de art. 864 C. civ., nu putea admite proba cu martori spre a se dovedi contra celor constatate de judecător în actul de subscripțiune, de cât atacându-se actul în falș și, așa fiind, nici din acest punct de vedere, instanța de fond n'a comis un exces de putere, respingând proba cu martori; că deci ambele motive urmează a se respinge ca nefondate;

Asupra motivului al IV:

«Violarea art. 864 cod. civ. art. 13 și 30 din legea autentificării actelor. Am susținut că procesul-verbal de subscriere, cu data de 14 Iunie 1903, de pe testamentul pretins al def. D. Gheorghiad este nul, pentru că nu constată identitatea testatorului. Curtea admite și găsește, contrariu de cele ce dispune legea, că identitatea, atunci rezultă din cunoștința personală ce ar avea judecătorul, poate să reiasă din ori-ce, chiar când nu este constatată, ca în cazul nostru de loc: art. 13 din legea de autentificare cere formal «ca judecătorul să o declare» cunoștința sa personală; Curtea ca și tribunalul susțin că este suficient să rezulte, că judecătorul ar fi cunoscut pe cel al cărui act îl autentifică, și că astfel cerința legii este îndeplinită. Procedând astfel, printr'o greșită interpretare dată textelor sus, citate, ni s'a respins și această cerere».

Considerând că atât tribunalul ale cărui motive în această privință a' fost adoptate în totul de Curte, cât și Curtea de apel prin considerantele sale constată în fapt că identitatea testatorului a fost constatată și declarată în act de judecătorul care a făcut actul de subscripțiune; că stabilirea constatării identității prin cunoștința personală a judecătorului care instrumentează și a declarării acestei cunoștințe în actul de autentificare este o chestiune de fapt care scapă de sub controlul Curței de casație destul numai ca instanțele de fond să stabilească că constatarea și declarația constatării identității testatorului este făcută de judecător în autentificarea actului de subscripțiune, și din acest punct de vedere motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 20 Februarie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte
Corporația bărbierilor cu Iancu Veinfeld

Contravențiunii la legea repausului duminical.—Competința judecătorului de ocol a le judeca, conform drep-

tului comun.—Incompetința comisii de arbitri; și prin consecință, neexistența dreptului de recurs.— (Art. 114 și 137 din legea meseriilor).

Conform art. 114 din legea meseriilor, comisiunea de arbitri are a judeca numai neînțelegerile dintre meseriași, iar în cât privește contravențiunile la legi și regulamente ce se săvârșesc de meseriași, ele se judecă de judecătorii de ocoale în primă sau ultimă instanță conform art. 137 din legea meseriilor.

Prin urmare, contravențiunile la legea repausului duminical a' fi judecate de judecătorul de ocol, conform dreptului comun, așa că comisia de arbitri ne având competența a judeca asemenea contravențiunii, nici recurs nu se poate face contra deciziei comisiei de arbitri.

Decisiunea 422/906. — Respins recursul făcut de Corporația bărbierilor contra procesului-verbal al comisiei de arbitri a acelei Corporații a meseriașilor cu No. 163/905 dat în proces cu Iancu Veinfeld.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror Sadoveanu în concluziuni în absența părților;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea legii penale. Comisia de arbitri a pronunțat achitarea contravenientului fără a ține seamă de spiritul legii, de a cita din nou martorii propuși în acest proces».

Având în vedere că după art. 114 din legea pentru organizarea meseriilor, comisiunea de arbitri are a judeca numai neînțelegerile dintre meseriași;

Considerând că contravențiunile la legi și regulamente ce se comit de meseriași în cazurile prevăzute de L. meseriilor a' fi judecate de judecătorii de ocol ca primă sau ca ultimă instanță conform art. 137 L. meseriilor;

Că în speță este vorba de o contravenție la legea repausului duminical, care nu e prevăzută prin legea meseriilor, și care se judecă conform legii pentru repausul duminical, art. 12, de judecătorul de ocol în primă instanță conform dreptului comun;

Că întru cât însăși comisia de arbitri nu avea competența de a judeca, nici recurs nu există;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 6 Martie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

G. I. G. Tăraș, recurs criminal

Curtea cu jurați. — Condițiunile cerute pentru a putea fi jurați. — Persoană împământenită de Cameră și Senat fără însă ca legea de împământenire să fie promulgată.—Dacă acea persoană, poate figura ca jurat.— (Art. 259 Pr. penală).

După dispozițiunile art. 259 Pr. penală nimeni nu poate îndeplini funcțiunea de jurat dacă nu va fi român, sau naturalizat român.

Astfel, de și o persoană a fost împământenită atât de Adunarea deputaților cât și de Senat, întru cât însă, legea privitoare la împământenirea lui, n'a fost promulgată, el nu putea figura în comisia juraților.

Decisiunea 621/906.—Casată, în urma recursului făcut de G. I. G. Târaș, decisiunea Curții cu jurați din jud. Muscel cu No. 14/905.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Hera în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 259 Pr. pen., comb. cu articolele 7, 8, 10, 32 și 93 din Constituție de oare-ce am fost judecat de o comisiune de jurați ilegal constituită, pentru că juratul Octav Calleya este strein, neîmpământenit și deci fără exercițiul drepturilor publice. D-sa a cerut împământenirea, care i s'a acordat de Cameră și Senat, însă votul Camerei și Senatului nefiind sancționat, promulgat și publicat nu formează lege și împământenirea nu se acordă de cât prin lege».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care se constată că în comisiunea de judecată a recursului a luat parte între jurați și Octav Calleya;

Considerând că după art. 259 Proc. pen. nimeni nu poate îndeplini funcțiunea de jurat dacă nu se va bucura de drepturile publice;

Că, în speță, se constată din certificatul Ministerului de justiție cu No. 2405 din 1906, că Octav Calleya a fost împământenit de Adunarea deputaților și de Senat, însă legea privitoare la această împământenire n'a fost promulgată;

Că, prin urmare, legea nefiind perfectă, numitul nu se poate bucura de drepturile publice, așa că constituirea comisiunii juraților cu persoana sa a fost rău constituită și numai prin violarea art. 259 Pr. pen.;

Că de aceia motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 31 Ianuarie 1906

Președenția D-lui G. G. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Carol Milerand

Legea timbrului.—Contravențiune.—Comerciant care declară că nu posedă registre, la cererea agentului fiscal.—Existența contravențiunii chiar și în cazul când declarația de neposedere a registrelor nu e conformă cu realitatea.—Echivalare cu refuzul de a prezenta registrele.—(Art. 78 din legea timbrului).

Asemănat art. 78 din legea timbrului, au a se considera ca contravenienți comercianții cari au refuzat a prezenta registrele comerciale la cererea agentului fiscal; și, este indiferent dacă declarațiunea făcută de comerciant că n'are registre nu este conformă cu realitatea, pentru că această declarațiune inexactă, echivalează cu refuzul de a prezenta registrele, și tocmai această neprezentare a registrelor la cerere a voit să pedepsească legiuitorul, căci altfel, or-ce control din partea agenților fiscalului ar fi devenit cu neputință, în asemenea materie.

Decisiunea 27/906.—Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința Tribunalului Roman cu No. 751/905, dată în proces cu Carol Milerand.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Anibal Teodorescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și violarea art. 78 al. 2 din legea timbrului.

«Controlorul financiar de pe lângă Administrația financiară de Roman făcând inspecțiune comerciantului Carol Milerand și cerând să îi prezinte registrele sale comerciale, acesta îi a declarat că n'are, îi dresază procesul-verbal de contravențiune și îl impune la o amendă de lei 38 adică patenta pe un an. Tribunalul de Roman, înaintea căruia contravenientul a venit cu apel, anulează procesul-verbal de contravențiune pe cuvânt că contravenientul a prezentat chiar în instanță registrele timbrate și visate.

Tribunalul judecând astfel prin exces de putere nu ține socoteală că legea timbrului pedepsește ca contravenient chiar pe comerciantul care, cum este în specie, refuză de a prezenta registrele.

Tribunalul pe lângă exces de putere violează dispozițiunile clare și precise ale art. 78 al. 2 din legea timbrului».

Având în vedere că, din sentința supusă recursului rezultă că comerciantul Carol Milerand, intimat în recurs, a fost condamnat la amenda de 38 lei, prin procesul-verbal din 1 Iulie 1905 al controlorului fiscal respectiv, aprobat de Ministerul de Finanțe, pentru faptul că a declarat controlorului fiscal că nu are registre comerciale;

Că dânsul a făcut apel la Tribunalul Roman, care, prin sentința supusă recursului, l'a achitat pe motiv că a prezentat la Tribunal registrele comerciale vizate în regulă;

Având în vedere dispozițiunile art. 78 al. 2 din legea timbrului;

Considerând că, conform acestui text de lege, au a se considera ca contravenienți comercianții cari au refuzat a prezenta registrele comerciale la cererea agentului fiscal; și este indiferent dacă declarațiunea făcută de comerciant că n'are registre nu este conformă cu realitatea, pentru că această declarațiune inexactă echivalează cu refuzul de a prezenta registrele; că tocmai această neprezentare a registrelor la cerere a voit să pedepsească legiuitorul, căci altfel ori-ce control din partea agenților fiscalului ar fi devenit cu neputință, în asemenea materie;

Considerând că aceasta fiind interpretarea adevărată și rațională ce trebuie a se da art. 78 al. 2 din legea timbrului, tribunalul de Roman, când a încuviințat contravenientului Carol Milerand a face proba cum că în realitate a posedat registre comerciale cu toate că dânsul refuzase a le prezenta controlorului fiscal, a violat și aplicat în mod eronat dispozițiunile acestui text și deci mijlocul de casare este fondat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 23 Mai 1905

Președenția D-lui TH. POPESCU-CUDALBU, Președinte

Sentința No. 592

Prescripțiune.—Termenul de prescripție prevăzut pentru obligațiunile comerciale.—Dacă această prescripție se aplică și hotărîrilor pronunțate în comercial.—Nexecutarea unui titlu definitiv timp de 10 ani de la obținerea lui.—Prescrierea aceluși titlu.—(Art. 404 Pr. civil și 947 C. comercial).

1. În materie comercială, legiuitorul ținând seamă de natura urgentă a acestor afaceri a reglementat prescripțiunea, fixând pentru diferitele cazuri, termene foarte scurte în raport cu acele admise de codul civil, și limitând prescripția cea mai lungă la termenul de 10 ani.

2. Obligațiunile comerciale, ne suferind nici o mo-

dificare a naturii lor prin faptul pronunțării unei hotărâri judecătorești, urmează că regula prescripțiunii pentru asemenea obligațiuni, are a se aplica și hotărârilor pronunțate în asemenea materie.

Prin urmare, art. 404 Pr. civilă fiind inoperant pentru hotărârile judecătorești pronunțate în materie comercială, unor asemenea hotărâri li se aplică prescripția de 10 ani, și dar, dacă partea a lăsat să treacă 10 ani de la obținerea unei hotărâri definitive cu privire la o obligațiune comercială, fără a face vre-un act de executare, dreptul său de a o exercita este prescris, conform art. 947 C. comercial.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de validare a poprirei obținută de la acest Tribunal prin ordonanța presidențială cu No. 1611/905 și efectuată prin procesul-verbal al Portărilor cu data 2 Martie 1905;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că cererea de poprire s'a făcut pe baza sentinței No. 188/85 a acestui Tribunal;

Având în vedere că debitorii se opune la validarea poprirei, invocând în favoarea sa prescripțiunea de 10 ani;

Având în vedere că sentința în virtutea căreia s'a făcut poprirea în chestiune este comercială și executorie încă de la 1886;

Având în vedere că legiuitorul în comercial ținând seamă de natura urgentă a acestei materii, a regulamentat prescripțiunea fixând pentru diferitele cazuri, termene foarte scurte, în raport cu acele admise în Codul civil;

Având în vedere că în comercial s'a fixat prescripția cea mai lungă, la termenul de 10 ani, prescripție aplicabilă tuturor casurilor pentru care legea comercială n'a dispus o prescripție specială;

Considerând că executarea sentințelor comerciale nefiind enumerată printre cazurile cărora legea comercială a fixat o prescripție specială, urmează că îi este aplicabilă dispozițiunea art. 947 C. com., care conține regula generală în materie de prescripție în comercial și al cărui termen e limitat la 10 ani;

Având în vedere că se obiectează acestei interpretări că în comercial ca și în civil, prescripția e de 30 ani;

Considerând că legea comercială regulamentulând un întreg sistem de prescripțiune, a voit ca toate cazurile cu caracter comercial să fie guvernate de prescripțiunea comercială, indiferent dacă sunt acțiuni sau titluri executorii; — căci rațiunea care a condus pe legiuitor a prescurtat termenele la exercițiul acțiunilor comerciale, e aceeași și la sentințele executorii;

Considerând pe de altă parte că hotărârile judecătorești pronunțate în materie comercială nu aduc nici o schimbare naturii obligațiilor ce ele au hotărât, — cu alte cuvinte, — sentințele judecătorești nu operează o novațiune a obligațiilor, — ci acestea și păstrează caracterul lor primitiv, chiar după pronunțarea sentinței;

Considerând dar, că întru cât obligațiunea comercială n'a suferit nici o modificare a naturii sale prin faptul pronunțării unei hotărâri judecătorești, urmează că regula prescripțiunii comerciale are a se aplica;

Având în vedere că în combaterea acestei păreri să opune dispozițiunea art. 404 Pr. civ., care hotărăște: că sentințele judecătorești să prescriu în termen de 30 ani;

Considerând că această dispozițiune de și pusă în rubrica execuțiunii silit, ea rămâne cu toate acestea aplicabilă numai sentințelor date asupra materiilor cu caracter civil, pentru că din moment ce legea de procedură civilă prin art. 740, are grija a spune că toate dispozițiunile legii de procedură când ele ar fi contrare regulilor de procedură din Cod. com., acestea din urmă rămân aplicabile, este evident că art. 404, e redactat nu în scopul de a modifica prescripția de 10 ani aplicabilă și sentințelor comerciale pe baza art. 917 C. com.,

căci în așa cas trebuie a face mențiune expresă; — pe lângă această dispozițiune specială a altei legi, de cât exprimându-se formal în acest sens, pentru-că e o dispozițiune specială a legii comerciale prescurtarea prescripțiunii de la 30 ani la 10 ani;

Că prin urmare art. 404 Pr. civ. fiind inoperant pentru hotărârile judecătorești pronunțate în materie comercială, — acestor din urmă — li se aplică prescripția de 10 ani;

Considerând că reclamantul S. Poulopol lăsând să treacă 10 ani de la data când a obținut sentința No. 188/85 fără a face vre-un act de executare, dreptul său de a o executa este prescris conform art. 947;

Considerând că poprirea cerută și obținută de S. Poulopol de la acest Tribunal s'a făcut pe baza unui titlu prescris, cererea de validare este nefondată și cată deci a se invalida poprirea făcută prin procesul-verbal a Portărilor judecătorești pronunțate în data de 2 Martie 1905;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, Tribunalul, admite incidentul, etc.

(ss) Cudalbu, N Steriade.

Grefier (s) St. Ionescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMANAȚI

Audiența de la 2 Iunie 1906

Președenția D-lui G. L. DIMITRIU, Judecător sindic
Preotul I. Mateescu și altul cu Dumitru Pr. Gheorghie

Acțiune posesorie. — Condițiunile cerute pentru exercițiul unei acțiuni posesorii. — Arendași. — Dacă densusul este în drept a exercita acțiunea posesorie în contra turburătorilor posesiunii sale de arendași. — (Art. 60 din legea judecătoriilor de ocoale, art. 1846 și 1847 C. civ.).

Pentru ca o acțiune posesorie să fie admisă trebuie ca, pe lângă alte condițiuni, posesiunea reclamantului să însușească și condițiunile cerute de art. 1846 și 1847 C. civil; iar pentru ca o posesiune să fie exercitată în condițiunile cerute de sus citatele articole, trebuie să fie exercitată sub nume de proprietar «animo domini».

Prin urmare, arendașul având un drept personal iar nu real asupra lucrului arendat, și posesiunea sa, nefiind animo domini ci alieno nomine, nu are acțiune posesorie contra turburării posesiunii, când autorul își întemează asemenea turburare pe un drept.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut în termen de Preotul I. Mateescu și Preotul G. Dăbuleanu din comuna Dăbuleni în contra cărții de judecată No. 1194/905 a Judecătoriei Ocolului Corabia, prin care s'a admis în parte acțiunea intimatului Dimitrie Ion Preda Gheorghie din aceeași comună, obligându-se apelanții, să lase în folosința numitului, pământul indicat în citata carte de judecată până la expirarea termenului din contractul de arendare și să-i plătească 200 lei daune interese;

Văzând susținerile părților în instanță și actele aflate la dosar;

Văzând că se constată în fapt, că primarul comunei Dăbuleni, lucrând pentru Casa Bisericii, ca procurator a acesteia, a arendat lui Dimitrie Ion Preda Gheorghie patru hectare pământ din comuna Dăbuleni; că însă apelanții Preotul I. Mateescu și Preotul G. Dăbuleanu au luat din posesiunea reclamantului locul ce acesta luase în arenda de la Casa Bisericii;

Văzând că apelanții, în apărare, susțin că ei posedă locul arendat reclamantului de Casa Bisericii ca uzu-

fructuării, acest loc aparținând Bisericeii, căreia îi este dat după legea rurală din 1864; că intimatul în apel recunoaște că Biserica a fost improprietărită la 1864, dar susține că altul e locul Bisericeii, nu cel ce ține el în arendă;

Văzând art. 60 legea judecătorilor de ocoale și art. 1428 C. civil;

Văzând că art. 60 legea judecătorilor de ocoale dispune că pentru ca o acțiune posesorie să fie admisă ca fondată, trebuie ca pe lângă alte condițiuni, posesiunea reclamantului să însușească condițiunile cerute de art. 1846 și 1847 codul civil; că posesiunea pentru a fi exercitată în condițiunile cerute de art. 1846 și 1847 C. civil, trebuie să fie exercitată sub nume de proprietar, animo domini;

Văzând că posesorul cu titlu precar, cum e arendașul, locatarul, comodatarul etc., posdă alieno nomine, nu animo domini; că prin urmare, regula generală este că un atare posesor cu titlu precar, nu are acțiune posesorie și deci o atare acțiune nu poate fi admisă;

Văzând că art. 1428 codul civil confirmă această regulă generală, pentru locatar, deci și pentru arendaș, căci obligă pe locatar, în caz când un terțiu exercită o turburare pe baza unui drept asupra lucrului arendat, să înștiințeze pe locatar pentru a fi garantat contra unei asemenea turburări;

Văzând că o singură excepțiune se aduce acestei reguli și anume. în caz când asupra lucrului arendat se exercită o simplă turburare de fapt; turburare de care locatarul nu este responsabil față cu arendașul. acesta având facultatea de a reclama în acest caz în numele său personal contra turburătorului de fapt;

Văzând că dreptul arendașului asupra lucrului arendat, se mărginește numai la folosința lucrului arendat, deci conferă numai un drept de creanță, nu un drept real, (Vezi și *Garsonnet*, v. I, pag. 586, text și notă cu trimitere la § CXXV ed. I);

Văzând că în speță acțiunea de față este introdusă de intimat contra apelanților care pretind un drept asupra locului arendat reclamantului; că însuși reclamantul recunoaște că apelanții au drept la folosința locului dat Bisericeii, susținând numai că locul Bisericeii asupra căruia au drept de folosință apelanții, este altul de cât acel pe care reclamantul îl are luat în arendă de la Casa Bisericeii; că prin urmare, însuși reclamantul intimat în apel recunoaște că apelanții își întemeiază turburarea pe un drept și că nu invoacă acest drept fără un fond de seriozitate; că arendașul ne având acțiune posesorie în acest caz contra turburătorilor posesiunei, ea trebuie respinsă ca inadmisibilă, admitând apelul;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Judecător sindic, G. L. Dimitriu, Tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) Gh. L. Dimitriu, C. Romano.

p. Grefier (s) Săndulescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACĂU

Audiența de la 20 Iunie 1906

Președinția D-lui DIONISIE IONESCU, Judecător de ședință

Caton Gh. Lecca cu Creditul Funciar Rural

Legea Creditului funciar.—Somațiunii de urmărire.—Art. 61.—Asemănare între somațiunile de urmărire și comandamentul din procedura ordinară.—Scopul lor.—Dacă regulile comandamentului din procedură, se pot aplica somațiunilor de urmărire.—Deosebire între somațiunile de urmărire și comandament în ce privește efectul lor în viitor.—Dacă peremțiunea prevăzută de art. 500 pr. civ. și aplicabilă comandamentului se poate aplica și somațiunilor de urmărire.

Deliberările consiliului de administrație.—Delegațiile date avocaților Societății prin asemenea deliberări.—

Caracterul lor.—Dacă ele constituiesc mandate autentice.—Dovada lor în justiție.

1. Termenul de șase luni dintre prima și a doua somațiune de urmărire, prevăzut de art. 61 din legea Creditului funciar, trebuie înțeles în sensul, că cea d'a doua somațiune nu poate fi notificată debitorului, înainte de expirarea celor 6 luni de la comunicarea primei somațiunii, termenul fiind prevăzut aci în favoarea debitorului și neputând fi scurtat conform art. 732 din pr. civilă.

Dacă dar, cea d'a doua somațiune a fost notificată debitorului după expirarea acestui termen de 6 luni, notificarea este perfect valabilă, ea nu cauzează nici un prejudiciu debitorului, ci din contră îl avantajează și el nu poate fi primit pe acest motiv a cere nulitatea somațiunii, de oare-ce nicăeri legea nu prevede o asemenea sancțiune.

2. Somațiunile de urmărire din vânzările făcute după legea Creditului funciar, de și au caracterul comandamentului din vânzările făcute după procedura dreptului comun, de oare-ce și unele și altul, au de scop de a deștepta pe debitor asupra datoriei ce are de plătit, că ea a devenit exigibilă și dacă nu o va plăti, imobilul ipotecat va fi vândut silit prin licitație publică, cu toate acestea regulile comandamentului din procedura ordinară nu pot fi aplicate somațiunilor de urmărire ale Creditului funciar, cari sunt guvernate de o lege specială și cari, de îndată ce ele au fost făcute, își produc efectul lor, până în momentul când debitorul a achitat toate ratele, cu dobânzile și cheltuelile de ori-ce natură exigibile în momentul plății.

Prin urmare, cererea de vânzare făcută de Societate, fie în termenul prevăzut de art. 61 din legea Creditului funciar de la facerea somațiunilor, fie cu mult mai târziu, este regulat făcută, de oare-ce peremțiunea de șase luni de zile, de la comunicarea comandamentului, prevăzută de art. 500 din pr. civilă nu se aplică somațiunilor de urmărire făcute de Credit.

3. Conform art. 65 ult. alineat din legea Creditului funciar, odată ce prețul a fost oferit de Societate, vânzarea se poate face și în lipsa ei.

4. Delegațiile date de consiliul de administrație, avocaților Creditului pentru a reprezenta Societatea în justiție, constituiesc mandate autentice și dovada lor se face, conform art. 42 din Statutele Creditului funciar prin copii sau extracte după procesele verbale de deliberare ale consiliului, legalizate de președintele consiliului de administrație al Societății.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de debitorul urmărit, Caton Gh. Lecca, prin avocații săi Leon Sakellary și Eduard Racoviță;

Având în vedere că incidentul tinde la anularea urmăririi exercitate de Creditul funciar rural sau cel puțin la amânarea vânzării moșiei Văleni și Chîstel-

nița proprietate a debitorului pentru următoarele motive invocate în susținerea lui :

1) Că art. 61 din legea Creditului funciar, prevăzând pentru vânzarea unui imobil ipotecat Societății, facearea a două somațiuni de urmărire la un interval de timp de șase luni de zile de la notificarea primei somațiuni până la înmânarea celei de a doua și prima somațiune de urmărire No. 7646/96 fiind comunicată debitorului în ziua de 26 Noiembrie 1896, cea de a doua purtând No. 5766/97 n'a fost comunicată imediat la expirarea termenului de șase luni de la prima notificare, ci cu mult mai târziu în ziua de 7 Octombrie 1897; că dar înmânarea somațiunilor ar fi neregulat făcută și ca consecință atrage după dânsa anularea urmăririi :

2) Că cererea de scoatere în vânzare a imobilelor n'a fost făcută imediat după expirarea termenului de un an de la semnificarea celor două somațiuni, după cum prevedea vechiul art. 61 din legea Creditului funciar, ci cu mult mai târziu în ziua de 5 Iulie 1911; că într-una cât somațiunile de urmărire sunt asimilate comandamentului, ele conform art. 500 din pr. civ. trebuie a fi considerate ca fără ființă, dacă de la comunicarea lor a trecut mai mult de șase luni de zile, fără ca alte acte de procedură să fi urmat în cauză; că dar și din acest punct de vedere urmărirea ar trebui să fie anulată, într-una cât somațiunile sunt perimate ;

3) Că în fine, Societatea nu este prezentă astăzi în instanță și vânzarea ar trebui să fie amânată sau închisă, de oare-ce mandatul cuprins în delegațiunea prezentată de avocatul Creditului, Ion D. Filitis este general, iar nu special pentru vânzarea moșiei Văleni și Chistelnița, după cum cere art. 542 ultimul alineat din proc. civ.

In ce privește primul motiv :

Având în vedere că de și art. 61 din legea Creditului funciar prevede un termen de șase luni între înmânarea primei somațiuni și notificarea celei de a doua, acest termen trebuie înțeles în sensul că cea d'a doua somațiune nu poate fi notificată, înainte de expirarea celor șase luni de la comunicarea primei somațiuni, de oare-ce termenul este prevăzut aci. în favoarea debitorului și nu poate fi scurtat conform art. 732 din pr. civilă; că, dacă a doua somațiune a fost notificată debitorului după expirarea acestui termen de șase luni, notificarea este perfect valabilă, și nu cauzează nici un prejudiciu debitorului, din contră îl avantajează și dânsul nu poate fi primit pe acest motiv a cere nulitatea somațiunei, de oare-ce nicăeri legea nu prevede o asemenea sancțiune ;

Că pentru aceste cuvinte, motivul invocat fiind neîntemeiat, el trebuie să fie înlăturat.

In ce privește al doilea motiv :

Având în vedere că de și somațiunile de urmărire din vânzările făcute după legea Creditului funciar, au caracterul comandamentului din vânzările făcute după procedura dreptului comun, de oare-ce și unele și altul au de scop de a deștepta pe debitor asupra datoriei ce are de plătit, că ea a devenit exigibilă și dacă nu o va plăti, imobilul ipotecat va fi vândut silnic prin licitație publică, cu toate acestea, regulile comandamentului din procedura ordinară nu pot fi aplicate somațiunilor de urmărire ale Creditului funciar cari sunt guvernate de o lege specială și cari de îndată ce ele au fost făcute își produc efectul lor până în momentul când debitorul a achitat ratele cu dobânzile și cheltuielile de ori-ce natură exigibilă în momentul plății ;

Că este indiferent, dacă cererea de vânzare a Societății a fost făcută în termenul prevăzut de art. 61 din legea Creditului funciar sau cu mult mai târziu, de oare-ce peremțiunea prevăzută de art. 500 din pr. civ. și aplicabilă comandamentului rămas fără nici o urmărire timp de șase luni de zile de la comunicare, nu poate fi aplicată somațiunilor de urmărire făcute de Credit ;

Că aceasta rezultă învedereat, atât din art. 496 al. 2 din Pr. civ. de la 1900 combinat cu actualul art. 61 ultimul alineat din legea Creditelor funciare, cât și din desbaterile ce au avut loc în Corpurile legiuitoare cu ocazia adăugirii unui al doilea alineat la art. 496, relativ la efectele somațiunilor și notificățiunilor, cari după legi speciale înlocuiesc comandamentul și cu cari ocaziune d-l deputat Alex. Marghiloman, inițiatorul adăugirii acestui alineat a marcat foarte bine deosebirea ce există între comandament și somațiunile de urmărire în ce privește efectele lor în viitor, arătând, că pe când comandamentul cade după șase luni, dacă nu a fost urmat de alte acte de procedură, somațiunile de urmărire ale Creditului, persistă *in eternum*, până la achitarea desigur a ratelor exigibile atât înainte cât și după facerea acestor somațiuni și a procentelor cu cheltuielile datorite în momentul plății; că tocmai pentru a mai micșora efectul acestor somațiuni, găsindu-l prea dăunător și periculos pentru debitor, d-sa a propus la prima redacțiune a art. 496, un amendament admis atât de Cameră cât și de Senat prin care se mărginea efectul acestor somațiuni numai la ratele și dobânzile datorite și pentru care se făcuse aceste somațiuni, rămânând ca ele să fie reînnoite sub pedeapsă de nulitate a urmăririi în numărul și termenele fixate de legea Creditului, în caz când primele rate și dobânzi au fost plătite și altele deveniseră exigibile după facerea somațiunilor ; Că printr-o lege specială s'a revenit însă la vechiul sistem și s'a votat actualul alineat al II-lea din art. 496, după care aceste somațiuni își produc efectul până în momentul când s'au achitat toate ratele cu dobânzile și cheltuielile exigibile în momentul plății ;

Considerând că din caetul de sarcine prezentat de Credit în această vânzare în ziua de 29 Maiu 1906 și aflat la dosar, rezultă că debitorul urmărit Caton Gh. Lecca nu numai că n'a achitat până în prezent toate ratele pentru cari a fost somat, dar după aceste somațiuni alte rate neplătite au devenit exigibile și toate împreună cu procentele se ridică la suma de 100377 lei 69 bani, și amenință să întreașă capitalul împrumutat rămas neamortizat de lei 107694 bani 95 ;

Că astfel fiind, cererea de vânzare a fost în mod regulat făcută ; somațiunile de urmărire își produc încă efectul, mai cu seamă că din momentul când ele au fost făcute și după ce imobilul a fost scos în vânzare (5 Iulie 1901) vânzarea a fost în mai multe rânduri amânată și deci urmărirea continuă ;

Că prin urmare și acest motiv fiind neîntemeiat, urmează să fie respins ;

In ce privește al treilea și ultimul motiv de amânare a vânzării :

Având în vedere în primul rând, că conform art. 65 ult. alineat din legea Creditului funciar, odată ce prețul a fost oferit de societate, vânzarea se poate face și în lipsa ei ; Că prin caetul de sarcini aflat la dosar, prețul fiind oferit și fixat de societate la suma de lei 208072 bani 64, discuțiunea mandatului avocatului societății nu poate avea nici-o utilitate în cauză de oare ce, chiar dacă societatea ar lipsi din instanță, vânzarea tot ar trebui să se facă și nu s'ar putea amâna de cât din lipsă de concurenți ; că dar chestiunea se reduce la a se ști dacă avocatul I. D. Filitis, ce se prezintă din partea societății are mandat să concureze la licitație și să cumpere la nevoie, în numele societății ;

Având în vedere că d-l avocat Ion D. Filitis, să prezintă din partea societății cu un extract de proces-verbal al consiliului de administrație No. 1782 din 23 Martie 1906, legalizat de Presedintele Consiliului de administrație, prin care d-sa este autorizat a reprezenta societatea în ori-ce procese de ori-ce natură, fie ca reclamantă, fie ca pârâtă, precum și în urmăririle și vânzările cerute de societate, pentru a-i apăra drepturile și interesele ei ; că această delegație mai prevede în partea sa finală că în vânzările moșiilor ipotecate societății, d-sa va avea dreptul să liciteze în numele societă-

teii până la concurența sumelor datorite și să cumpere la nevoie, imobilele urmărite, în numele ei;

Având în vedere că conform art. 42 din statutele Creditului funciar, care fac parte integrantă din lege, delegațiile date prin asemenea deliberări, de către consiliul de administrație, constituiesc niște mandate autentice și copiile sau extractele după dănsule pentru a fi produse în justiție trebuie să fie legalizate de Președintele Consiliului de administrație al societății;

Având în vedere că delegațiunea prezentată de d-l avocat I. D. Filittis îndeplinește aceste condițiuni; că această delegațiune conține și mandatul expres dat de Consiliul de administrație ca dânsul să concureze și să cumpere la nevoie în numele societății imobilul ipotecat până la concurența sumelor datorite; — Că prin urmare și motivul acesta fiind neîntemeiat el trebuie să fie respins, — constatându-se de tribunal că d-l avocat I. D. Filittis reprezintă bine și în mod legal societatea Creditului Funciar rural în această vânzare și poate chiar concura și cumpăra la licitație în numele ei;

Că pentru toate aceste motive, incidentul ridicat fiind neîntemeiat el trebuie să fie respins, dispunându-se efectua vânzării;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Dionisie Ionescu; Tribunalul respinge incidentul și procede la efectuarea vânzării;

(ss) Dionisie Ionescu; C. M. Climescu; D. Golescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I BUCUREȘTI

Audiența de la 3 Iunie 1903

D-rul I. Cantacuzino cu Hotel de France prin V. Ionescu patron

Citație sau act de procedură. — Persoană ce șade la hotel ca pasager. — Modul de comunicare. — Caz special. Art. 75 al. 4 Pr. civilă. — Neaplicarea acestei dispozițiuni în cazul închirierii cu anul sau cu luna a unei camere la hotel.

Dispozițiunile art. 75 al. 4 din procedura civilă, care reglementează modul cum are a se comunica citația sau un act de procedură unei persoane ce se găsește ca pasager într'un hotel, nu poate fi aplicabil și în cazul când cine-va a închiriat o cameră sau un apartament cu luna sau cu anul într'un hotel, și care persoană se slujește de propriii săi servitori, iar nu de servitorii și portarul hotelului.

Asupra incidentelor:

Având în vedere că D-rul I. Cantacuzino prin contestația de la 30 Maiu a. c., invoacă ca motiv de contestațiune, că a fost rău citat și că nu a avut cunoștința de termenele date de judecată, fiind deci judecat și condamnat în lipsă, iar hotărârărea rămasă definitivă;

Având în vedere că prin zisa contestațiune D-rul Cantacuzino și-a fixat domiciliul în str. Dionisie 38; și că în instanță ridicându-se incidentul că conform art. 4 din legea proprietarilor contestatoarele trebuia să-și aleagă domiciliul în circumscripția acestei judecătoriai, ori str. Dionisie 38 nu aparține de ocolul I al acestei instanțe;

Având în vedere însă că contestatoarele și-a modificat alegerea domiciliului, fixându-l în instanță conform contractului de închiriere însuși la «Hotel de France» unde are salonul închiriat și ca atare devine incidentul nefondat, de oare-ce Hotel de France e în raionul acestei judecătoriai;

Având în vedere că în ce privește incidentul ridicat de parte că conform art. 11 din legea proprietarilor contestatoarele trebuia a depune suma de 600 lei plata semestrului chiriei viitoare ca garanție pentru a se fi putut obține de la judecată suspendarea executării hotărârei; și că partea conformându-se și depunând pe masa

judecătoriai în ședință această sumă, incidentul cată a deveni fondat; și contestațiunea în regulă îndreptată;

Având în vedere că asupra incidentului cum că contestațiunea ar trebui respinsă ca fără interes, de oare-ce hotărârărea s'a executat, el trebuie respins de oare-ce din lucrările din dosar se constată că contestațiunea a fost făcută în ziua de 30 Maiu și că s'a ordonat de noi suspendarea executării hotărârei chiar în acea zi, pe când hotărârărea s'a executat în ziua de 31 Maiu, deci cu 24 ore după ordinul nostru dat, după cum se vede în procesul-verbal al agentului de poliție de la 31 Maiu 1906, și că deci agentul polițienesc nu s'a conformat ordinelor primite;

Având în vedere deci că, conform art. 401 C. Pr. civ. contestațiunea a fost în termen făcută de oare-ce nu se îndeplinise ultimul act al executării când suspendarea se ordonase; și că deci și acest incident trebuie respins;

In fond:

Având în vedere că din textul legii al art. 75 al. 4 C. Pr. civ. reese că numai voiajorii otelurilor vor fi citați prin contabilul sau portarul celui hotel. Și aceasta cu drept cuvânt, căci un voiajor se socotește a nu avea servitorii săi speciali în hotel ci servitorii hotelului, și că deci portarul fiind servitorul desemnat a primi toată corespondența pasagerilor lui i se înmânează și procedurile judecătorești;

Considerând că chiar în acest caz dacă un voiajor ar fi în judecată cu antreprenorul ori patronul celui hotel atunci el ar urma ca să fie citat conform art. 74, adică a-i se lipi citația pe ușe în caz de negăsire în cameră sau nevoind a semna citația dresându-i-se proces-verbal; de oare-ce s'ar admite ipoteza că acel voiajor fiind în judecată cu acel patron al hotelului și portarul fiind omul de serviciu al patronului ar avea interes a nu da și citațiunea, apărând interesul patronului său iar nu pe al unui străin; că această jurisprudență e admisă de instanțele judecătorești și doctrina franceză și Curtea de casațiune;

Considerând că în cazul aci în speță D-rul I. Cantacuzino nu se poate socoti ca un voiajor în «Hotel de France», de oare-ce d-sa are un contract de închiriere cu antreprenorul celui hotel pe două ani, până la 1908 pentru un salon unde, conform celui contract, poate să convoace întruniri și conferințe ale societății muncitorilor; unde poate avea și biuroul de redacțiune al gazetei celui cerc, așa că el este ca ori și care locatar ce a închiriat un apartament într'un hotel, având și oamenii săi de serviciu, ai săi proprii;

Considerând că nu e destul numai a locui într'un hotel pentru a socoti că ești voiajor și ca atare a fi citat conform art. 75 al. 4; ci calitatea ta se schimbă conform convențiunii între tine și patronul hotelului; și după destinațiunea ce ai dat locuinței ce a-i luat-o;

Considerând așa dar că după contractul de închiriere și destinațiunea camerei închiriate D-rul I. Cantacuzino urmează a fi citat conform art. 74 și că din dosar nu rezultă că a fost citat pentru ziua de 3 Iunie 1906 sub această calitate, contestațiunea urmează a se admite;

Judecător (s) G. V. Obedeau.

Tribun. com. din Paris, 17 Marte 1906.

Otel. — Otelier. — Responsabilitatea otelierului pentru bunurile încredințate lui de călători. — Art. 1953 C. fr. (1624 C. rom.).

Proprietarul unui otel luxos, situat într'o stație balneară de primul rang, trebuie să presupună că bagajele călătorilor care frecventează acest otel, cuprind obiecte de o valoare proporționată cu poziția socială și averea acelor proprietari, poziție a cărei aparență rezultă din alegerea unui asemenea otel și din acceptarea prețurilor mari cu

care otelierul își închiriază apartamentele sale. In consecință, acest din urmă este dator să ia toate măsurile necesare pentru a împedica sus-tracțiunea bagajelor călătorilor.

(La Loi din 25 April 1906).

Observație.—Veđi asupra responsabilității otelierilor, birtașilor, hangiiilor, etc., in privința obiectelor ce li se încredințează de călători, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. V, p. 533, text și nota 3; t. VII, p. 286, precum și numeroasele autorități citate acolo. Mai veđi încă Tribun. superior din Colonia, *Curierul Judiciar* din 1902, No. 24 (cu nota Directorului nostru). Cpr. art. 701 și 704 din noul cod german, unde responsabilitatea otelierilor este foarte bine și sever organizată sub titlul: *Einbringung von Sachen bei Gastwirten* (despre depositul lucrurilor la otelierii).

(N. R.)

Justiția de pace din Paris (arondismentul al V-lea, 16 Marte 1906.

Otelier — Locatar care se sinucide într'un otel. — Responsabilitatea civilă a moștenitorilor acestui din urmă către otelier pentru îndepărtarea momentană a clientelei otelierului. — Art. 998, 999 C. civ. rom.

Faptul unui locatar de a se sinucide într'un otel mobilat, obligă pe moștenitorii lui a despăgubi pe stăpânul otelului de prejudiciul adus acestui din urmă prin moartea tragică a autorului lor, care a avut de consecință îndepărtarea momentană a clientelei acestui otel.

(La Loi din 28 Marte 1906).

Observație. — Principiul statornicit prin această sentință nu este de cât o aplicare largă a art. 998 din codul civil, după care ori-ce faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui culpă s'a ocazionat, al repara.

(N. R.)

Curtea din Amiens, 27 Fevruar 1906.

Accident cauzat prin bicicletă. — Responsabilitatea autorului accidentului. — Art. 998 C. civ. rom.

Mama tutrice. — Responsabilitatea ei civilă pentru prejudiciul cauzat de copiii ei minori cari locuiesc cu dînsa. — Art. 1000 § 2 C. civ. rom.

1. Prudența cea mai elementară obligă pe biciclistii cari traversează o uliță de a nu se ține prea aproape de trotoar, spre a nu se expune a călca pe trecătorii cari, la un moment dat, pot fi obligați, dintr'o împrejurare oare-care, a părăsi trotoarul și a pune piciorul pe stradă.

2. Un biciclist este in culpă dacă nu are clopoșel, sau dacă avînd, nu-l face să sune la timp, când se apropie de trecători. El este de asemenea in culpă de câte-ori nu este destul de stăpân

pe mașina sa, spre a o opri la timp și de odată înaintea ori-cărui obstacol.

Tatăl, și mama după moartea bărbatului său, sunt civilmente responsabili de prejudiciul adus de către copiii lor minori, cari locuiesc cu dînșii.

(Gaz. des Tribunaux din 21 April 1906).

Observație. — Decisia Curței din Amiens a cărei sumar s'a reprodus mai sus cuprinde o aplicare a art. 998 și 1000 § 2 din Cođul civil.

(N. R.)

INFORMAȚII

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. I din TRATATUL DE DREPT CIVIL al d-lui profesor și Director al Ziarului nostru D. Alexandresco. Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare : mandat sau ramburs.

* * *

Anunțăm cu plăcere că Duminecă 25 cor. a avut loc în biserică Sfinții Erarhi din orașul Slănic (Prahova) căsătoria distinsului nostru amic și membru în Comitetul de redacție al Ziarului nostru, d-l Emanoil Dan cu drăgălașa d-soară Suzana Colțescu.

Transmitem cordiale felicitări tinerilor căsătoriți.

* * *

Recomandăm cititorilor noștri noua lucrare a D-lui George T. Ionescu, ajutor de grefier la Inalta Curte de Casație :

Nou cod de procedură civilă adnotat

Cu jurisprudența Inaltei Curți de casație de la 1866 până la 1 Aprilie 1906 și cu desbaterile parlamentare, însoțit de expunerea de motive și de un index alfabetic.

Importanța acestei lucrări consistă în aceea că cuprinde toate deciziunile Inaltei Curți de casație pronunțate de la înființarea ei până la 1 Aprilie anul curent. D-l George T. Ionescu, cunoscut oamenilor de legi, prin lucrarea sa anterioară «Executarea silită imobiliară și Legea Creditului funciar, adnotate», a făcut și de data aceasta o lucrare completă și îngrijită, care trebuie să se afle în mâinele tutului magistraților, avocaților și chiar al justițiabililor.

Prețul lei 5 broșat. De vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar», București, calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare mandat sau ramburs.

* * *

A apărut in editura ziarului «Curierul Judiciar» Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând : Legea de constatare și percepere a contribuțiunilor directe modificată in 1905; Legea timbrului modificată in 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei; Legea pentru urmăriri din 1905; Legea pentru înființarea taxei pe decalitrul de vin, și desființarea taxei pe hectarul de vie; modificările aduse legii patențelor și tabloul aditional din 1905; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobil; legea impozitului personal; legea pentru înființarea casei de imprumut pe amanet; legea pentru drumuri; legea pentru organizarea administrațiunii finanțelor statului; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înființarea secretarilor inspectorii la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fle care cameră de meserii cuprinzând și legile financiare votate și promulgate in Mai și Iunie cor.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație și Redactor la «Curierul Judiciar», cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsesc de vânzare la Curierul Judiciar, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.